

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára

Egész évre 8 K
Fél évre 4 „
Negyed évre 2 „
Egyes szám ára 20 fillér.

Felolvasó szerkesztő:

OSZESZLY M. VICTOR.

Laptulajdonos és kiadó:

BALKANYI ERNŐ.

Kéziratokat nem adunk vissza.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Balkányi Erno könyvkereskedésben Alsólendva.

A nyitlér sora egy korona.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

A korcsmák

megrendszabályozása.

Alsólendva, december 28.

Az új vármegyei szabályrendelet, mely a korcsmák és italmérsi üzletek üzletkörét van hivatva a mainál realisabb, egészségszebb korlátok közé szorítani, olyan hangulatot keltett a közönség és speciálter a vendéglősök körében, miat szabályrendelet már régen. Mi, kik még a hangulatban is a lényegyet keressük, könnyen megállapíthatjuk, hogy az a kritika, amely az érintett üzlettulajdonosok szájából ered, és az a kritika, amelyet a nagyközönség mond az italmérsi üzletek megszorítására vonatkozólag, nem egyforma. Nem egyforma pedig azért, mert a vendéglősök az új szabályrendelet végrehajtásában az ő főnkrejtásukat látják, a nagyközönség pedig éppen ellenkezőleg, az elfajult falusi és kisvárosi erkölcsök és a közbiztonság újjáépülését. Melyiküknek van igaz? Ha nem akarunk senkít megbántani: talán nincs is e kérdésere felelet.

A korcsmáros az anyagi egzisztenciáját félti a szabályrendelettel — és ezt jogosan is teszi; a közönség pedig a népek, a sző szoros értelemben vett népek az anyagi és egyuttal erkölcsi egzisztenciájáért reszket — és ezt is jogosan teszi. Marmost vessük latba egy egész nemzet léteérédekét, jövőjét, szellemi önállóságát és erkölcsi szilárságát — egy csoporttal, a vendéglősök csoportjával szemben, és kérdezzük meg, hogy az

igazság mérlege — ha tiszta kézzel kezeljük — melyik oldalra billen.

Mi azt mondjuk, hogy ha valaki elfogultság nélkül mond ítéletet az előttünk fekvő szabályrendeletéről, csak a szabályrendelet mellett szólhat. Mert mit veszítenek a napk és mit nyernek a korcsmárosok? Hát az kétségtelen, hogy alapos változásokat teremt az új szabályrendelet a korcsmárosok italmérső üzleti életében. Idáig tudvaleg — különösen kisebb helyeken — a vasár- és ünnepnapok voltak azok, a melyeken ment valahogyan az üzlet, míg a más napokon — az utóbbi időben pláne — valóságilag pangott. En, te, vagy ő, akik egész heten át nehéz munkával dolgoznak a mindennapi kenyerténykért, nem értnek rá a napnak bármely órájában — amikor eszünkbe jut — igénybe venni az italmérsi üzleteket, hanem be kell várnuak az estét vagy az ünnepnapot, amikor már előzőleg megszabadultunk a kötelezettségeinktől. Ámde az előttünk fekvő új szabályrendelet szerint a korcsmákat nyáron 11, télen 10 órák csukják este, vasárnap és ünnepnap pedig ki sem nyitják, ergo gátakat emelnek eléük, hogy megakadályozzauak abban, ha vellemlenl a régi móres szerint egész éjszakákat akarok a korcsmában tölteni, vagy az ünnepnapomat a vendéglőnek ajándékozni. A szabályrendeletben meghatározott nyári 11 és a téli 10 órák egyszerűen kitésekelnek az italmérsi üzletek, ünnepnapon pedig be sem ereszteneik, — ez természetesen kára az illető

vendéglőnek. Mert mondjuk, hogy a legtöbb ember csak este és csak ünnepnap járhat a korcsmába, amitől az új szabályrendelet értelmében esznek.

A vendéglős károsodása tehát világos. És világos az is, hogy mihielyt e szabályrendelet életbe lép, tucatszám csukják be a kisebb falusi bebujokat, a korcsmai duhajkodások melegágyait, ami viszont a közbiztonság tekintetében kívánatos. Nézzük csak meg egy falut. Temploma, iskolája nincs, de korcsmája az van. Oda jön össze ünnepnap az egész falu népe és ott számolnak le egymással az ellenségek. Hogy tényekkel bizonyítsák, méltóztassék bárki-nk figyelmeml kíséрни az újságok hírvátát, mely könnyen érthető tanúsága annak az elfajult és egészségtelen állapotnak, mely a korcsmai életben születik és legfőbb-ször a fegyházakban nyer méltó befecést.

Demique, nemcsak egyedül egy községnek, hanem az egész nemzetnek érdeke volt egy szabályrendelet alkotása. Higgyék el az italmérsi ízlettel bíró urak, hogy a szabályrendelet áldásaiából — a sok rossz között — rájuk is hárul valami, s ezzel szemben pedig a mi népünk józansága és elkorcsosodott energiája születik újjá. A hazai korcsmárosok pedig, akik már annyiszor verték mellüket, ha a hazafiságról vett szó, lassák be, hogy az ő érdeük ebben a dologban csak mellékérdés lehet, mert népünk jó hírnevének fenn kell állania, ha mindjárt néhány korcsmaizlet bukásának árán történik is ez.

Mese a halálról és a korhelyről

I.

Volt egyszer egy ember, akit Benedeknek hívtak, s aki nagyon istentelen életet él. Ez a Benedek minden idejét a korcsmában töltötte, ahol hasonlóan istentelen társával, liteszára öntötte magába a sárga, fehér, vörös és zöld színi italokat, amelyek közül egyiknek edes, a másodikkal keserű, a harmadikkal savanykás íze volt, de valamennyinek cséjjei között ott uszátk, bukdácsoló millió kis gonosz szellem; ezek felmászta Benedek agrába, elkeverödték a véreben és hihetetlen módon felgattak ott mindent. Benedek, aki különben szelid ember volt, ilyenkor nekivadult, ordított, körömozdított, belekötött ember-társáiba és ártatlan poharakkal ártatlan alakokat szott össze. Egy ideig bírta Benedek ezt az életet, de egy napon nagyon beteg lett. De 6 évvel nem törődött, továbbra is eljárt a korcsmába s öntötte magába a gyilkos italokat. És mikor az Ur valamelyik hajnalán letekintett a zengő kék magasságból, a beteg Benedeket az út sarában látta fetregeni. Magához intette ekkor a halál anygálár, így szölt hozzá:

— Fiam, holnap este lesszálész a földre s eloltod Benedek gyertyáját.

II.

Annak a napnak reggelén, melynek estéjén Benedek gyertyájának lsten akarata szerint el kel-

lett aludnia, a konok lumpot valami különös yengeség szállta meg. Egész nap nagyon szomorú volt és elhatározta, hogy este're nem megy korcsmába. Mióta az eszt tudta, ez volt az első éjje, melyet otthon töltött. Belebámult a lámpájába és egyszerre csak minden ok nélkül keservesen sirni kezdett. Mikor pedig csendesedett, fínt, papirt vett elő és irni kezdte a végrendeletét.

III.

És a menynek az a hivatalnokja, aकिनék az a köteleessége, hogy az emberek élete után pontot tegyen, s akik a költők a halál anygátának neveznek, ebben a pillanatban elindult az égből. Leszállt abba a városba, melyben Benedek lakott és egyenesen abba a korcsmába ment, amelynek Benedek a nap és éj minden órájában vendége szokott lenni. Körülnézett, de az öreg korhelyt sehol sem találta. Talán valamelyik másik csapzsekkben van, — gondolta a halál és benyitott a legközelebbi lebugja. Hanem Benedeket ott sem találta meg; sem a harmadik, sem a negyedik korcsmában. Ahová az anygal belépett, ott a savany szesz-illatos levegőn hideg lehetett futott át, az ajkák elnémultak s a lámpák lángja lobogni kezdett.

IV.

Ejhaj, — gondolta, — Benedek már bizonyosan ráunt az idevaló italokra, alighanem a másik városban mulat. Azzal egy vidám nótát fityülve, a halál nekifutott a szomszéd városnak.

Akik találkoztak vele emberék, azok megröszadtak s a foguk vacogott. Összejárta a szomszéd város is, de Benedeket egyik csapzsekkben sem találta meg. Ekkor már kezdte bosszantani a dolog és megint tovább állt egy városra. De ott is hiába járt, épp úgy, mint a fizidök, huszadik, századik és ezredk városban. És amint így mindinkább nekidühösödvé kutatta át a városokat, hogy valamelyikben lefelleje áldoztat, azon vette magát észre egy nap, hogy az öreg Európával végzett s ízsziál városok utcáin barantot. És amellet, hogy a köteleessége kergette is, nagyban vonzotta a neki új élet is, a vídamásg, a tánc, a zene, a dal. A komor halál az életnek ekezt a virágját nem ismerte. Ő az életből csak a könyveket, játgatásokat, faldalmaktól, vagy rémület-től eltorzult arcokat ismerte. Fílel csak a gyász-dalok komor, nehéz hangjairhoz s megálló emberi gépezetek végős högészeiben voltak szökvá.

És most látott arcokat, melyekre a szesz má-móra a tökéletes, mindenlő megfedekezés boldogság kifejezését varázsolta; látott rut vonások, melyeket a részegség össze vissza kuszált s az ellenállhatatlan báj hálójaiba igazgatott. Különben csunya szemeket, amelyekben a mámor az értelem, a szellem villamos lámpáit gyújtotta fel. Hallott vidám, profán dalokat és mindez új volt neki s nem gyözte elétek csodálni. Aztán a gyönyörök rejtettebb barlangjaiba is benyitogatott. Volt egy má-mólyosan megvilágított, tómpa szellemekkel kibéltet meggyőztes teremben, melynek közepén ezüst lilomot ábrázoló kandelláber állt

1908.

Haldoklik a megrokkant ő-szentűd és tizes paripájú kvadrigánján szágulda közéleg az új. Amint herobog, abban a pillanatban tűnik el a másik. Alig köszöntik egymást. Az idők gyors forgatagában nem jut idejük arra, hogy kezet szorítsanak egymással. Pedig jó volna, ha a távozól aggyastán elmondandó bőséges tapasztalásait az imént érkezett bevélőkényű ifjunak, aki fiatalos lélekkel és színes álmokkal dzsan megmunkadva jött és egykor megrokkanna fog távozni, mint amaz.

— És szólna az aggyastán eképpen:

— Amikor jöttem, tizes vért, ábrándos ifju voltam, mint te. A leklem telet volt gyönyörű, színes álmokkal, lelkes tettervel. Az álmok, a remények hamar továtittek, mint a szivárvány az égen. Nézt rém rém most. Egy év alatt megrokkadtam, megvéntültem, az arcomat barázdák szétrák keresztül-kasul, kezem-lábam reszket és fehérre vált szakkálammal megüli a zuzmara. Ahogy most belenézek az óceán tükreibe, nem ismerek magmra többé!

— És szólna az ifju:

— Mélyégszisz tisztelettel viseltem az aggok iránt, de reményességben ög meg nem tántorítanak, álmainak ög el nem űzhetik, izzó véretem le nem hűthetik. Hiszen forró lehelletűm, lásd, olvadozz már szakkálodon a zuzmara.

— A zuzmara lehet, elolvad, de hájszálaimek egykor eben színet vissza nem adhatod, fiatal barátom. És minthogy mi ketten az idők vég-telenségében soha többé össze nem kerülünk, hadd mondjam el nekéd, mikép lettem egy év alatt dalás ifjúból reszkető aggyastánna.

Meghallgatlak, — szólna az ifju, — de süss, mert a távból hallok már szongani a diadalmas lármát, amelyel köszöntenek a föld lakói, hallok mámoros riadalmukat, zene zengését, poharak csengését, ifjak és vének utijongó szózatát, bíbor női ajkák epedő sóhaját.

— És szólna az agg:

— Róvid leszek. Amikor megérkeztem, vastag fehér hólepel borította a földet. Fagyos, hideg szél sikongott végig hegyeken, völgyekben, városokon és falvakon. Az égbolt világzatalant szürke volt. Az emberek panaszkodva bujták össze, hogy meg ne dermedjenek, mivel hogy a föld gymra tukarkodott a szennel, de ez meg

hagyán. Az inség, a nyomorúság is tányát ítött mindenütt, amerre csak fordultam, és nem tudtam segíteni rajtuk, pedig egyetlen végáram volt, hogy a halandók mindig örömmel gondoljanak réám, ha egyszer eltávoztam. Azt akartam, hogy róvid uralkodásomra mindenki szívesen gondoljon vissza és emléken a késő utódok előtt is kedves legyen. Hasztalan volt minden. A fagyasztó tél, igaz, nemokára elmult. Jött a várva-várt tavasz, folyókról és tavakról lassan leolvadt a jégkéreg, a nap első langyos sugara a hegyekről lesodorta a hótübbsöket, amelyek gyors futású zuhatagok alakjában ömlöttek le a völgyekbe, nehogy termővé tegyek a talajt, de hogy elárasztanak emberlaktak falvakat és előntsenek zsenge kálászokkal biztató réteket. Ismét hallottam az emberek kétségbeesett panaszát, egy keservét. Aztán támadtak homlokomon az első barázdák. Aztán jött a nyár. Az is csodálót hozott. A föld silány fizette a verejtékes munkát, amit millió kéz reménykedve pazarolt réá. Az emberek éheztek, pénzük nem volt, s megint csak siránkszással töltöttek be a levegőt. És én nem sígthettem rajtuk, akkor lopták be magukat az ősz hájszálka fürtem közbe. És jött az ősz, és tána első napjai a télnek, de az emberek sorsa nem javult meg. Sokszor órák hosszat űtem egy magányos szikla ormán és azon keseregtem, hogy mindenki átkoz, mindenki gyűlöli és a halálotam várja. Ezezen az órákon töprengő lelkeim egy kinjált marcangolva öszltem meg egészen és roskadtam tehetetlen aggyastánna. Ime, ez az én történetem. És most megyek. Tudom, alig várják távozásomat.

Ezzel az aggyastán végő erőfeszítéssel gyökerehül kicsavar egy fiatal fölgyet és rája támaszkodva biege a végtelen semmisségbe.

Az ifju utána kiáltana:

— És mik a tanulásaj uralkodásodnak? Hadd halljam a tanulásajodat!

De akkorán az aggyastán mosoly suhant át,

ostorával suhint egyet a levegőben és kifeszíti a mellét, egy reménylőt csillogó szemekkel, fejedelmi kegygely fogadja a kunyhókból és palatából feléje harsanó szózatot:

Hallelujah! Édvözölj ifju év!

Lapunk előfizetőinek, olvasóinak, munkatársainak és barátainak boldog újévet kívánunk.

jek. Látott gyönyörűl reszkető térdeket, az epedés édes kinjában vacogó fogakat és egy nagy csóklót elfehéredett ajakt.

Mindez szenzációsan ujv volt a komor égi hivatalnoknak. És mint egy dohos iródban megvéntül díjmolk megrozszeget egy csodás teteszi reggeli, melynek néjét eddig nem ismerte, úgy szúdlit bele a halál az élet káprázatos ujdonságaiba.

V.

Negyven évig barangolt így, megfedelkezve a kötelességtől, melyet az Ur réá bizott, mikor egy éjjelen — bizonyosan a föld kereségenek okán — visszatért abba a városba, amelyből elindult s amelyben Benedek lakott. És csak ekkor jutott eszébe a kötelessége és az, hogy a vén korhelyt a lakásán keresse.

Otthon Benedek a negyven évig tartó betegségétől s a roppant öregeslőt meggyötörtén lesujtó látvány volt. Iszonytan szenvedett s negyven évnek minden percéb-n rámlánkodott az ég urához, hogy kuldje már érte a halált, aki kinjaitól megválna. Ám az Ur ezt a legjobb akarattal sem teljesíthette — mi tudjuk, hogy miért. Mikor aztán Benedek látta, hogy minden hiába, az ég nem szánja meg szörnyű szenvedésében, a szegény kilondó aggy evolvert vélt nap — kilondó-sai negyvenedik évének utolsó napján — s megmaradt végő kis erejével agyomlotta magát. A golyó épp abban a pillanatban ölte meg, melyben a halál anygala végre megtalálta s a szobájába lépett.

Za Medjimurje.

A „Budapesti Hirlap” vasárnapi száma e cim alatt hosszú cikket közöl Muraköz horvátosításáról. A cikkből a reánk is vonatkozó részeit átadjuk:

Pár nappal ezelőtt az utjonna alapított „Proszyetva” nevű zágrábi klubban valami Novák János nevű horvaki junak tartott fölolvást „Igazságok a Muraközről” címen. Ez a fölolvás, az író fiatalága mellett is nagy feltűnést keltett Zágrábban, sőt az általa fölvetett eszméikkel komolyan foglalkoztak. A Pokret fűzet alakjában közzétették a fölolvást. Novák azt tartja, hogy a Muraköz meg lehetne haditáni egy csapásra, ha ott horvát érdemli intelligenciát nevelének. Ezt pedig egy véli elérheti, ha a horvát középisikolákban muraközi ifjak részére ösztöndíjakat létesítenek és pedig minél többe, hogy a kevésbé jó tanulókat is Zágrába lehessen csalogtatni. Ezeknek az ifjaknak azonban akadémiai és egyetemi vizsgátaikat Budapesten és Kolozsvárról kell letételek, hogy később mint orvosok, ügyvédék, hivatalnokok szülőföldjükre visszatérhessenek és kezükbe vehessék a horvátosítást szízekbe hazájukba. A talajnak lékypv való előkészítése után könnyen fog sikerülni *„Csakformán, Letovón és Alsólendván* horvát képviselőket választani s ezzel a gyezetem már körülbelül biztosítva volna Horvátország számára.

Anélkül, hogy melyékben behatnánk a dolgot, a reánk vonatkozó részre csupán át az egyet jegezzük meg, hogy Novák János ur az apostolkodás helyett tanulja meg hazája bioграфияt, mert fölolvására arról tesz tanúságot, hogy író létere nem tudja, miszerint Alsólendva és Letenyé nem muraközi terület, tehát a horvátoknak ide-talokadni legalább is „kuss.”

Előfizetési felhívás.

E számunkkal 12 éves mult záródik le mögöttünk. Ez a mult s a benne elért eredmények igazolják, hogy lapunkra szükség van. Számos alkotásra mutathatnánk rá, amelyek megvalósításában lapunknak jelentékeny része van. Nem tesszük. Aki figyelmesen olvasta lapunkat: tudja, aki nem olvasta: annak hiába magyaráznók.

Igérjük, jövőre is minden tehetségünkkel és buzgalomunkkal dolgozni fogunk Alsólendva és vidéke összes érdeken. Dolgozzunk avval a lelkiünkkel fakadó igaz és mély szeretettel, önzetlenséggel, pártatlansággal és szigorú tárgyilagossággal, amelyek a 12 éves multban is vezereleink valának.

Ebben a munkában kérjük közönségünk nagybarbecsült érkezői és anyagi támogatását.

Tisztelettel

Alsólendvai Híradó
szerkesztősége és kiadóhivatala.

HIREK.

— **Tanügyi kinevezés.** A vallás- és közoktatásügyi miniszter Ambrus Ferenc alsólendvai polgári iskolai segédgátlót a X. fizetési osztályba rendes tanítóvá kinevezte.

— **A magyar név Zalaegerszege.** (Beküldött.) Zalaármege előelő hólygai január 4-én fénves történelmi ünnepeit tartanak a megye székhelyén, Zalaegerszege. Bemutaják élőképében a nemzet nagy asszonyait Szent István királytól Giszellától kezdve az újabb nagy alakokig. (Szt. Istváné, Mátyásé, Dobó Katica, Zrínyi Ilona, Erzsébet stb.) Az alakokat ismertető jellemző történelmet Bezeredy Lászlóné szül. Tarányi Ilma írta meg kitűnő stílussal és nagy olvastá fel. Az estélyt a már Keszthelyen is működő bizottság fogja rendezni: hozzásegődik a zalaegerszegei fiatalokból alakult bizottság, mely a mulatságnak folytatásáról gondoskodik. A Z. I. és Művészeti Kör szívesen ajánlkozik a műsor bővítéséül, egy-

s a közepén illatos fűszerekek égtek vakító fehér, de nem világító lánggal. A liliom széles medencéből nőtt ki, melybe a virág száraitól illatos rózsavíz szivárgott. Egy liláselyen sátorból halk zene hallatszott s a bódító dalok úgy töltötték meg a termet, mint a memés vörösbőr a kristálykelyhet. A falak körül puha színes kereteket fűzők és nők heverestek s tisztá két füstöt ergető szivarkákat szívtak vagy édes gyümölcsöket ettek s kábító italokat ittak. Néha felkelt egy léány s körüláncolta a tüzet. Nagy, erős, hófehér bőré, szöke seiyelhajgy gyönyörű léányok gyorsan, ütemesen keringtek. Vékony selyminkig hozzátapadt testükhöz s kidomborodtak az izmos idomok s a kebelük kupolák módjára büszkén koronázták a mellüket. Barnabőrű maláj léányok álmodozva, lustán lejtettek, szemüket lehunyták, vastag, vörös ajkuk kissé megnyílt s összes fehérséggel kilvoglattak a fogak. Kárjukat szétárták s mint a repülni készülő darvak a szárnyukat beletették; testük sulypontja lábuk ujainak hegyén nyugodott s ez valami csodálatos, megejtő ritmusha szédítette mozdulataikat. Lettek degenrált apró dúskáló, hosszú karú, hosszú ujjúak, akik meztelenség és vadul énekeltek járták a táncot.

A halál anygala ezeken a tányakon megismerte a szerleim millió hangját. A vágy sóhajai, melyek hosszan, egyeneslően szállának, s a betéjesedéseik amelyek görcsönszakadozóttak; az írm sikoltásait s a csóklók zengését. Látott egyeneslően összeszoruló ujjakat, melyeket nem a kínok görbitettek bele a párnákba, hanem a ké-

egy zeneköltőménynek az előadására Sándor Zs. karnagy vezetésével. És Somsih Andor somogyi-magyarbirtokos zongora zeneműveket fog előadni. A keszthelyi bizottság vezére Bosnyák Géza, a zalaegegyezségnek dr. Thassy Gábor, a Géza, a zalaegegyezségnek elnöke, mert az előzők helyét szereplők a Csány szobor javára fardozták. A több páronnosok közül megemlítjük ösv. Inke Kálmáné s gróf Bathányi József ösv. képviselő ömelő-ajándék. Hisszük, hogy a Bárány vendéglő nagy terme a vidékről is, Zalaegegyezségi is fényes nagy közönséggel telve ragyogó díszet fog ölteni ez emlékeztés alkalmán.

— **Újvéi ajándékok megváltása.** Kereskedők legelőbb az idén sem az újvéi ajándék, hanem chelett bizonyos összeget jötköny célra adnak. Ezek a kereskedők: Arstein Benő, Blau Henrik, Brünner Samu, Balkányi Ernő, Freyer Fülöp, Freyer Lipót, Marton Kálmán, Mandelbaum Márk, Mandelbaum János, Pollák Lázár, Schwarc Károly, ill. Schwarc Samu, Schwarc József, Ti-vadar Ferenc, Tomka Mihály, Toplak János és Wortman Benő.

— **Népies mintagazdaság.** A nagy kir. földművelésügyi miniszter Zalavármegyé Képzőbiztrics közönségnek határában Czigány Márton birtokánál népies mintagazdaság alakítását engedélyezte s annak közvétel felügyeletével Baiza Aládar uradalmi káoszán, bellatinak lakost bízza meg.

— **Polgármesteri választás.** Zalaegegyez város polgármesteri székeknek befőtésére dec 16-iki lejáratul kiírták a pályázatot. Két pályázati kérvény érkezett a városzot: dr. Marik Pál arvaszéki aljegyző és dr. Korbai Károly ügyési ügyvéd. Dr. Marik Pált a képviselőtestület jelenkénti többsége szívesen látta volna a polgármesteri székekben s megválasztása bizonyos volt. Marik azonban a pályázat lejáratul után visszavonta kérvényét, mert úgy óhajtott, hogy a vármegyé szolgálatában előlött éve után öt megillető nyugdíjigényét a város biztosítsa. Dr. Thassy Gábor képviselőtestületi tag be is adott egy líy értelmű indítványt, amelyet azonban, miután nem találkoztak a többség nézetével, visszavont. A polgármesteri állásra tehát az egyetlen pályázó dr. Korbai Károly kinek megválasztása akadályokba nem ütközött.

— **Az alsőlendvai Dalkör** Salivestertestélyre irányt városzerte nagy az érdeklődés. Ennek oka kétségkívül a jól összedöltett műsor-számokban keresendő, amelyek már eteve is biztosított a teljes sikert. A műsor egész terjedelmében a következők:

1. „Ébresztő.” Szövege Balogh Zoltántól; zeneje férfikarra Bergmann Ágosttól. Előadja az alsőlendvai Dalkör.
2. „Carmen induló.” Bizet „Carmen” operájából. Előadja a мүkedvelő zenekar.
3. „Altató dal” Szirmaytól; b) „Pierre és Ninon” Farkas Imréttől. Enckeli és az éneket zongorán kíséri dr. Farnec Lászlóné s. Hajós Ella urnó.
4. „Gavotte”; b) „Träumerei” Popper Dávidtól. Előadja cellán Laubhaimer Alán ur. Zongorán kíséri Laubhaimer Ervin ur.
5. Magyar dal-egyveleg. a) Sírú erdő, sötét erdő... b) Kip-kop... c) Dalol az én picike kis galambom... Szövege Taksonyi Józseftől. Zeneje Hoppe Resztől. Előadja a Dalkör.
6. „A hatodik pont.” Magánjelenet Hevesi Józseftől. Előadja Lázár István ur, az énekrészt zongorán kíséri Tóth Pál karmester ur.
7. Műdalok. Éneklő Balás Stefike urhölgy. Zongorán kíséri Balás Jolán urhölgy.
8. a) „Loin du Bal” Ernst Gítteltől; b) Népdal, Komzák Károlytól; c) „Küssen ist keine Sünde!” a „Brüder Straubinger” című operából. Előadja cellon: Laubhaimer Alán, zongorán kíséri Laubhaimer Ervin ur.
9. „Waterloo.” Ábrányi Emiltől. Szavalja Schwarc Mór ur.
10. „Szerenád.” Caputól. Előadja a мүkedvelő zenekar.
11. „Leánybarátásg.” Polka française. Zeneje férfikarra Goll Jánostól. Előadja a Dalkör.

— **Késnek a vonatok.** Lassankint a legmegbízhatóbban olvassmák a vasutú menetrend íszé, mely kassák tekintében a szent-boulevardból hűvelővárosig. A vonatok általában tuleszik megkésni a pontosság kicsinyes szempontján, s lassán-lassan odajutunk, hogy a tegnapi vonatok érkeznek be ma, a maiak csak a jövő heten.

Hűtlen kereskedőség. Horváth Ödön helybeli fűszerezésgé egy idő óta igen nagy lábon élt Alsőlendván. Kávéháza jászogott, finom szájakokat szívott s alovta ment, mindmélhol az urak jászogtak. Kéves embereket jutott észbe, honnan teltek az urizárlása a szerény fizetésből, migem vasárnap délelőt egy véletlen lipattanót a titkot. Horváth Ödön december elejétől Freyer Lipót üzletében volt alkalmazva ideiglenesen, mint kíséző. Az üzlet másik ségédjének, Gomboy Istvánnak feltört Horváth viselke dесе, figye-meztette erre főnökét, de mivel Freyer nem tulajdonított valami nagy jelentőségét a dolognak, ő maga lesbe állt s nem is csekély eredményel. Horváth vasárnap délelőt feltűnő sokszor bejárt az üzlet melletti szobájába és ilyenkor a ládájába rakott egyet-mást Gomboy egyszerű utána ment, megvárta amíg Horváth távozott a szobából, ezután pedig feltűnt a ládát. A megtelepésé igen nagy volt, mert rengeteg lopott tárgyat talált a ládában. Többek között 66 darab finom nyakkendő, nagyon sok zsebkendő, harisnyát, inget, bőrtárcát s egyéb cikkeket. Behívta főnökét és a hűtlen ségédet, aki beismerte, hogy lopta a tárgyakat. Horváth azután elínt a városból. Összszelpekodott tárgyainak értéke mintegy 220 K-tesz ki. — Freyer a fő fogást csinált Gomboyt megjutalmazta, Horváthot pedig a jól megérdemelt jutalomban a hatóság fogja részesíteni.

— **Öngyilkos kereskedő.** Sosterics Pál perlaki kereskedő folyó hó 20-án Budapesten a Hungaria fürdőben főbe lölte magát. Tettenék oka ismeretlen.

— **Agyonrugta a ló.** Nagy Ferenc szentjakabi lakos lova körül foglalkodott, miközben a rugós természetű állat úgy találta fejbe rugni, hogy a szerencsétlen ember szörnyen halt. Még csak 33 éves volt, felesége és 4 gyermeke siratók.

— **Utcai botrány.** Karácsony estéjén különösen hangosok voltak utcáink. Az éjféli misére készülők legelőbb a kocsorsamban töltötte az éjszaka felét s ékötben bizony megtörtént, hogy egyik-másik vigabó kompánia meg a misétől leitta magát, úgy hogy lepedőben kellett elvinni — nem az éjféli misére, hanem — háza. Egy csapat fiatalember, kiknek neveit kiméletességéből nem közöljük, nemkülönbön vigan töltötte a karácsony estét, sőt annyira vigan, hogy 12 órára mindnyájan tökrözégek lettek. Ilyen állapotban végigjártották az utcákat, megzörögtek az ablakok, majd pedig hogy nyoma maradjon mulatózásuknak, az útletek cégtáblaít kezdtek rognálni. A kedvelyes dolognak azonban végét vetette egy uriember, aki rendre és csendre intette a beruggott fiurákat.

— **Ereljett milliók.** Azt hittük, hogy már rég kihaltak azok a miliomios spanyolok, akik egy-egy magyar üzletembertől várják, hogy elrejtett kincseiket megmenekítsék, amivel későbbentelelni a magyarok iránt táplált megítésztől bizalmunknak adták szép jelt. Tudunkkal eddig csak egy fővárosi vendégül írt fel a spanyolország telekeinek, melyek az újságokból már annyira közismertek lettek, hogy hitteket vesztek. Am a fog-

szásba helyezett spanyol miliomiosok még mindig elkészítálnék és legújabbban Reichenfeld Sándor alsőlendvai mérészort biztelték meg bizalmukkal, ami annak a jelé, hogy Reichenfeld üzleti hírneve Spanyolország fővárosáig eljuttott.

Reichenfeld a heten Madridból kapott egy német-nyelvű levélét, melynek írja elmondja, hogy ő jelenleg bukás miatt fogva van. Tudatja, hogy egész vagyonra, mintegy két millió korona, egy utazó-ládagban van elchezve, mely egy franciaország állomáson van beraktározva Ezek után az ismert sablon szerint — arra kerri a levél, hogy Reichenfeld menjen és mentse meg a kis aprópénzt, melynek harmadrészt ő kapja meg. Előbb azonban táviratozta a következőket: „Ramon Lopez, Plaza Cortes 8. primero, Madrid. Erhalten, Million.”

Hogy a spanyolnak mi szükségé van a táviratra, azt nem tudjuk. Talán ennek a révén akar ott színhámoskodni.

— **A Bajai miliós főmérnyeg** piros légye még mindig nincsen eldöntve. A por üdvérvölgyé abbi szegéd, hogy Eckert Antal bábi lakos az ottani Kereskedelmi és Iparbanokt azal vadolja hogy részvetel, a mely szerinte elegendő a miliós név számol tartalmazza, kikese-retek és ezzel öt millió főmérnyegmől eljutottak. Az egész bonnyadalm nem keletkezett volna, ha Eckert Antal sorsolási lapot jászogott volna, mert ebben az esetben már évek óta tudta volna a sorsiege és s hi csokányan az övé volt a miliós név száma — a részvetel nem adta volna ki a kezéből. Latni való ebből, hogy mendeikre nézve, a kinek értékpapírja és különösen sorsjegye vannak, telefe fontos egy jó sorsolási lapnak a jászogása. Ilyennek van elismerve a Pénzügyi Hírlop a melynek sorsolási részét a Pénzügyi Utámló a legilletke-sebb helyre, jelesül a nagymélt. magy. kir. belügyminiszter mint teljesen megbízható szakközlőnek, a nagymélt. magy. kir. pénzügyminiszter mint szakterelekmül a postában szerkesztett lapot hivatalosan ajánlották. A lap előlétése a januári számmal igen kapnik egy sorsolási Naptrát, továbbá kapják a Pénzügyi és Trésdei Egyenlőyet, a mely sok hasznos tudvalómál találhatama a kedvelők fogja az 1907. év végéig kihúzott, de kifzetés végett bemutatni elmulasztott sorsjegyek hivatalos kimutatását, úgy hogy e könyvből mindenki azonnal megtudhatja, vajlon sorsjegyi ki-van-e már surve vagy nincs? A Pénzügyi Hírlop előlzetési ára 0 korona a mely összeg postautalvánnyal küldendő be a kiadóhivatalba (Rákóczi-út 44.), a honnan kívánatára mutatványszámokat is küldenek.

Szerencsétlenség a szőlőhegyen. A zalacsányi szőlőhegyen vezétes szerencsétlenség érte Csónka József nemesszeri és Csónka Károly Tilaj lakosokat. Csónka József és Csónka Károly a rár 12 ól nyelen megáost kutban dolgoztak. A kiáost földet csiga ségével a föld felületén dolgozó emberek közreműködésével 4 kubhól ki-huzatni törekedtek. Egy földdel teletlt csőbor már a kut nyílászóhoz ért, amikor a csigát mikö-désbe hozta hajtóru egy kaja elrőtött. Ezt látta a másik kárnál dolgozó két munkás, fejüket veszte vízre jétekkel a hajtó-kút szabadon eresztették, ennek következtében a csőbor iszonyu gyorsasággal szaladt a kötélen vissza a kutba, s az egész csiga-épitményt magával rántotta a kutba. Az így alázuháló gerendák a két testvért maguk alá temették, s így a földet fekvé, eszméletlen állapotban találák őket a mentést végző munkások. Amikor őket feltázták, Csónka József már eszmélettel visszanyerte és saját lábán ment be a köztel házba, ahol néhány óra múlva meghalt, Csónka Károlyt pedig életveszélyes állapot-

Ujévi ajándékok.

Ujévi ajándéknak legalkalmasabbak

az arany- és ezüst-ékszer, valamint a China-ezüst dísztárgyak,

melyek dus választékban és olcsó árak mellett kaphatók nálam.

Nagy raktár fall, ébresztő- és zsebrókkban, arany- és ezüst-láncokban, valamint látszerzeti cikkekben. Javítást elvállalok.

MAYER ÖDÖN órás és ékszerész

Alsőlendva, Főutca, Balkányi Ernő-féle házban.

ban Tilaj községben lakó családja hazaszállította és ott ápolja, de életben maradásához kevés a remény. Mindkét testvérnek felesége és 4-4 gyermeke van.

— **Tolvaj látogató.** Beck Erzsébet helybeli cselédet, ki Mandelbaum Mór kereskedőnél szolgál, meglátogatta két idegen nő. Azt mondták, hogy rokonai a cselédnek s beszélni akarnak vele. Beck Erzsébet szívesen fogadta őket, amit a két nő azzal viszonozott, hogy távozáskor ellopták 16 kor. értékű ruháját. A cseléd panaszára a csendőrség még aznap elfogta a tolvajokat és ügyüket áttette a járásbíróhoz.

— **Vakmerő rablók.** Pénteken délután 6 órakor Szántai Vendel kisapáti lakcshoz betörték Szánti József és ennek felesége, Vendel Rozi és pénzt követeltek. Misem természetesebb, mint-hogy ezen kérésük megtagadva lett. Erre a két rabló nekiesett Szántai Vendel és nejeinek s ütni, verni, fojtogatni kezdték őket, sőt hogy rabló és gyilkoló szándékukat bebizonyítsák, Szántai feleségét, Kovács Máriát felkapván a kutba akarták dobni, ebben csak az asszony erős ellenállása gátolta meg a gonosztevőket. Mikor a lármára a lakosság előjött, a két jómádár elmenekült.

Ajánlható czégek

(Előfizetőink ingyenes hirdetés-rovata.)

ARNSTEIN BENŐ fűszer-, festék-, esemege-, liszt-, vetemény-magvak, ugyszintén norinbergi-, üveg- és porzellán-kereskedése. — Deszka-, épületfa- és szénraktár.

ZOMBORI MIHALY higiénikusan berendezett fodrász-terme a Fő-utcában (Tivadar-fele új ház.)

BLAU SÁNDOR vasuti vendéglője az állomás mellett. Kitünő konyha, jó borok, frissen esapolt sör.

WORTMAN BENŐ rőfös- és divatáru kereskedése. Nagy raktár halotti és temetkezési kellekekben.

FARAGÓ ISTVÁN borbély- és fodrász.

HORVATH LAJOS borbély, Illatszerek raktára.

BECK MIKSA sütődeje.

BADER HERMÁN cipész. Nagy raktár kész férfi- és női cipőkben.

ASCHEIL JÓZSEF építész, építési vállalkozó. Elvállal építési tervek készítését, mindennemű építkezést, valamint szakvélemény adását. Tanulmányait elsőrendű fővárosi építészknél szerezte.

SCHWARCZ KÁROLY borkereskedő és szikvizgyáros.

REICHENFELD SÁNDOR mészáros és berkoesi-tulajdonos.

TÖRÖK SÁNDOR cipész és borkereskedő.

AG ISTVAN vendéglője Hosszúfalu.

MAYER ÖDÖN órás és ékszerész. Nagy raktár china-ezüst árukban.

POLLÁK LAZAR nagykereskedő. Dohány és szivar nagy-áruda.

HEGEDICS ISTVAN eszmadia.

FERENCZY JÓZSEF vendéglős.

WOLFSOHN HENRIK központi káves.

Özv. TUSKE FERENCNÉ vendéglős.

MANDELBAUM MÓR rőfös és divatáru kereskedő.

NEUBAUER ANDRÁS „Korona” nagyvendéglője, kávéháza és szállodája.

Idei Mautner-féle magvak FREYER LIPÓT kereskedésében kaphatók.

WEISZ ZSIGMOND elsőrendű férfi-szabó. — Kész férfi- és gyermekruhák gyári raktára.

TOPLAK JÁNOS vegyeskereskedése, mész- és cement-raktára és cement-áru készítése.

BRÜNNER SAMU vegyeskereskedő.

MUHR LAJOS vendéglője a „Csipké-shez” Hosszúfaluban.

Kalendáriumok

az 1908. évre

kaphatók Balkányi Ernőnél Alsólendván.

Szerkesztői üzenetek.

Dobronak. Névtelen levelekre nem reflektálok. Tessék megnevezni magát, azután közlöm.

Csikszereda. Hol késnek a megígért székely históriák? Levél majd legközelebb.

Keszthelyi kollega. A cikket terjedelme miatt nem közölhettem. Majd alkalomadtán írok a dologról.

7669/1907. tk. szám.

Ujabb árverési hirdetmény kivonata.

Az alsólendvai kir. járásbíróház mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Raj József és Mária végrehajthatóknak — Jerebic Ivánné sz. Glavács Anna elleni 1572 kor. 70 fillér tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében az alsólendvai kir. járásbíróház területén levő

1. a *bellatinci 31. sztkben* † 1. sor 39. hrsz. a. felvett s Jerebic Istvánné sz. Glavács Anna nevében álló egész ingatlanra (119. számú ház, udvar, kert és szántó a Beltelekben) a Bellatinc-vidéki takarékpénztár által utóajánlatképen beígért 2310 kor. árban mint kikiáltási árban;

2. a *ottani 160. sztkben* felvett s $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{4}$ részben s B. 2—3. alatt Jerebic István és fel. Zvér Mari s $\frac{2}{4}$ részben s B. 5., 6., alatt Jerebic Istvánné sz. Glavács Anna nevében álló következő ingatlanokra és pedig a B. 2., 3., alatti részekre az id. tc. 156. §-a alapján:

a) a † 1. sor 249/c hrsz. a. felvett ingatlanra (szántó a Za-opletariban) a Skáfár Iván utóajánlatot tevő által beígért 187 kor.;

b) a † 2. sor 274/c hrsz. a. felvett ingatlanra (szántó a Plod-Szloporica-dolan dülőben) a Bellatinc-vidéki takarékpénztár által beígért 220 K.;

c) a † 4. sor 352. hrsz. a. felvett ingatlanra (szántó a Pod-Krecsón dülőben) az ugyanazáltal beígért 104 kor. 50 fillér;

d) a † 5. sor 353/c hrsz. a. felvett ingatlanra (legelő a Szloporica-gorna dülőben) az ugyanazáltal beígért 115 kor. 50 fillér;

e) a † 6. sor 491/c hrsz. a. felvett ingatlanra (legelő a Patinki dülőben) a Skáfár Iván által beígért 620 kor. 40 fillér;

f) a † 7. sor 600/a hrsz. a. felvett ingatlanra (szántó a Puszte-nyire-gorne dülőben) a Bellatinc-vidéki takarékpénztár vidéki takarékpénztár által beígért 550 kor. árban mint kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok

az 1908. január 17. napján d. e. 10 órakor

Bellatinc községházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul nem fog eladatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok adóalapon való 10%-át vagyis 50 kor. 20 fillér; 11 kor. 30 fill.; 1 kor.; 24 kor. 60 fill.; és 21 K. 40 fill.; 9 kor. 40 fill.; 6 kor. 90 fillért készpénzben vagy az 1881. évi LX. tc. 42. §-ában meghatározott árfolyammal számított és az 1881. évi 3333. sz. a kelt I. M. rend. 1. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban kiküldött kezéhez letenni.

A kir. jbiróság telekkönyvi hatósága.

Alsólendván, 1907. évi dec. hó 3-án.

Biró, kir. albiró.

Ujévi vásár

Az ujesztendei ünnep közeledtével a n. é. közönség b. figyelmébe ajánlom dús raktáramat

alkalmi czikkekbén,

hol:

Mesekönyvek, ==
Szépirodalmi művek,
Ifjusági iratok, ==
Képeskönyvek, emlék- és szakácskönyvek, ==

valamint

Ima- és énekeskönyvek
= Dobozlevélpapírok =
és képeslevelezőlapok

nagy választékban és olcsó áron kaphatók.

Névjegyek gyorsan készítettnek!

Balkányi Ernő

könyv- és papirkereskedése Alsólendván.

Fr. Kaiser-féle

bregenzi (Vorarlberg) köhögés elleni cukorkák,

kaphatók alulírott gyógyszerházban.

Ki ezen köhögés elleni cukorkákkal figyelembe nem veszi, vétkezik a saját egészsége ellen. — A Kaiser-féle

„Mell-Caramella” cukorkák

fenyővel, orvosilag kipróbált és ajánlott szer a köhögés, hurut és gége-rekedtség 5245 drb köszönőbizonyítellen. — 5245 ványokkal igazolja e szer hathatóságát. Ezen kitünő gyógyhatású cukorkáknak csomagja 20 és 40 fillér, adagja 80 fillér.

Kapható:

FUSS F. NÁNDOR gyógyszerház

Alsólendván.

KEIL-LAKK

legkitünőbb mázoló-szer puha padló számára.

KEIL-féle viasz-kenőcs kemény padló számára.
KEIL-féle fehér „Glasur”-fénymáz 90 fillér.
KEIL-féle arany-fénymáz képkereteknek 40 fillér.
KEIL-féle szalmakalap-festék minden színben.

Mindenkor kaphatók:

Arnstein Benő (Graner Testvérek utóda) cégnél Alsólendván.